

[Hartvig Frisch.]

Part vil være stillet, om der kan paalægges den en Risiko, der strækker sig ud over det enkelte Aar.

Jeg vil gerne lige nævne et Spørgsmaal med Hensyn til de Erstatninger, der skal udbetales. Jeg har allerede mødt det adskillige Gange paa Lolland-Falster, og jeg ved, det er et Spørgsmaal, der har stor Interesse for de paagældende. Naar Beløbet skal udbetales, vil det efter de hidtil gældende Regler blive at udbetale gennem Fabrikkerne, som jo har hele Regnskabsføringen; men jeg ved, at der er mange af de Dyrkere, som er blevet haardest ramt, der staar i ret betydeligt Forskud hos Fabrikkerne, hvorfor den Tanke melder sig, om den Erstatning, som skulde hjælpe dem over den øjeblikkelige Nød og Vanskelighed, de er kommet i, kun skal være paa Papiret i Form af en Afskrivning af det Forskud, de staar i til Fabrikkerne, eller om det skal være en virkelig kontant Hjælp, tagende Hensyn til de Vanskeligheder, som de haardest ramte Dyrkere er kommet i. Dette Spørgsmaal vil jeg gerne rejse, fordi jeg ved, at det har megen Interesse i de Kredse.

Saa vil jeg lige til Slut sige, at peger man paa den ene Side paa Fabrikkerne og det Beløb, der fra Sukkerkassen skal gaa til at erstatte Driftsunderskuddet i Fabrikkerne, saa kan man paa den anden Side pege paa selve Sukkerprisen, hvad der naturligvis ogsaa fra mange Sider er gjort. Og de, der vil være interesserede i at søge en Forbedring for de katastroferamte gennem Sukkerprisen, kan her pege paa § 4 i den eksisterende Lov — den gaar ordret igen i det forelagte Lovforslag —, hvor der om Prisens Fastsættelse staar, at der skal ogsaa tages Hensyn til Udbyttet pr. Arealenhed.

For rigtigt at kunne bedømme dette Spørgsmaal maa det naturligvis tages i Betragtning, at Høsten i 1933 var saa eksempelvis stor, at man paa det Tidspunkt har haft et Overskud, som overhovedet ikke nogen Sinde før, saa vidt det erindres, har foreligget for Sukkerroeproduktionen her i Danmark. Skal man følgelig tale om en Ordning med Hensyn til Prisen, kan man ikke komme uden om, at man først, af Hensyn til de mange Interesser, der inden for det forbrugende Publikum knytter sig til Priserne, maa stille det Spørgsmaal og søge det besvaret: kunde dette enestaaende gunstige Aar ikke forventes og med Rette forventes at maatte kunne bære en Del af

Risikoen ved det daarlige Aar, der fulgte efter?

Altsaa, det Spørgsmaal maa tages op til Undersøgelse og besvares, før man med Rette vil kunne gaa i Gang med det andet Spørgsmaal, nemlig det Spørgsmaal, som fra visse Sider rejser sig med Hensyn til Prisen. For det lader sig ikke nægte, at efter det enestaaende gunstige Aar vil Befolkningen i de Egne, hvor man ikke har Sukkerroeproduktion, med Rette kunne sige, at her maa der være en vis Margin, inden man kommer dertil, at man ved en Ændring af Prisen vil raade Bod paa Forholdene.

Jeg har gjort disse Bemærkninger om de Spørgsmaal, som jeg tænker vil være de mest brændende i denne Sag, og skal slutte med et Ønske om, at de, der faar med Sagen at gøre, i Erkendelse af Katastrofens Omfang, som er upaatvivlelig, vil gaa til en rent saglig Undersøgelse, som jeg vil ønske vil kunne bringe et godt Resultat.

Løje: Da vi i Fjor her i dette høje Ting beskæftigede os med Spørgsmaalet om en Sukkerordning, tegnede Billedet sig, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ogsaa var inde paa, ganske anderledes, end det gør i dette Øjeblik; da vi staar over for at skulle behandle det foreliggende Lovforslag. Medens vi i Fjor, takket være de ideelle Vejrforhold, havde en meget stor Produktion, der i betydelig Grad oversteg det normale Hjemmeforbrug, saa har Forholdet i 1934 været af en ganske anden Karakter, idet forskellige uheldige Omstændigheder, som Dyrkerne ikke har haft Indflydelse paa, har forårsaget et usædvanligt ringe Høstudbytte, et Høstudbytte, der har været saa katastrofalt lille, at det vel heldigvis er enestaaende i Sukkerroeavlens Historie her i Landet.

I Fjor beskæftigede vi os ret indgaaende med Spørgsmaalet om, hvorledes vi skulde anbringe den store Overskudsproduktion. Vi kunde have sparet os disse Spekulationer. Det planlagte Salg af Overproduktionen maatte standses, og vi har derudover været nødsaget til at importere et meget betydeligt Kvantum Raasukker til Dækning af Hjemmeforbruget. Ved Lovforslagets Forelæggelse anslog den højtærede Handelsminister den normale Avl til godt og vel 150 Dobbeltcentner pr. Tønde Land og Avlen i 1934 til ca. $\frac{2}{3}$ af 150, hvilket vil være 100 Dobbeltcentner pr. Tønde Land, og paa talrige Ejendomme har Udbyttet været langt ringere.